

der intet i Lodsloven om, at de ikke skulle kunne forlange det, de have betinget sig. Jeg skal fremdeles henvise til Søloven af 1. April 1892 § 227, hvor det hedder: „Er der, medens Nød stod paa, af Skipper, Reder eller Ladningejer indgaaet Overenskomst om Bjergeløn, kan dog den, som skal betale samme, inden 2 Maaneder efter Overenskomstens Afslutning bringe Spørgsmaalet om Bjergelønnens Størrelse for Retten, som kan nedsætte den betingede Godtgørelse, naar den *betydelig* overstiger, hvad der skønnes at være passende“. Altsaa, den Skipper, der i Havsnød gaar ind paa, hvad der forlanges for hans Bjergning, og som ingen anden Mulighed har end at indlade sig med den bestemte Mand, som kommer og tilbyder at bjerge ham, er bunden til, hvad han under disse fortvivlede Omstændigheder er gaaet ind paa, medmindre det „betydelig overskrider“, hvad Retten finder passende. Men naar det gælder Sagførerne, skal en Overenskomst slaas itu, selv om den ikke betydeligt, men kun ubetydeligt overstiger hvad Retten finder passende. Og det skønt den, der gaar til en Sagfører, jo ikke er stillet som en Skipper i Havsnød; vil den ene Sagfører ikke hjælpe ham, kan han gaa til ti andre. Der er alene i Kjøbenhavn 500 Sagførere, saa der er nok af den Slags Folk. En Situation som Skipperen i Havsnød kan aldrig komme til at indtræde for den, der søger Sagførerhjælp, og saa skal der dog gives ham større Beskyttelse end Skipperen. Man kan jo indvende: Gudbevares, Ulykken er ikke saa stor . . . (Afbyrdelse). Jo, Flertallet har indvendt det, idet det ikke har sluttet sig til Forslaget . . . det er jo kun Retten, der sættes til at skønne, og hvad den skønner er billigt og passende, kan man vel være tjent med. Men bortset fra det umoralske i, at man saaledes skal kunne gaa fra sit givne Ord, vil jeg dog bede ærede Medlemmer vel overveje, om Befolkningen kan være tjent med, at dens Sagførere — jeg kalder dem „dens“ Sagførere; thi det er kun, naar de ere Befolkningens Sagførere, at de have Værdi — blive underkastede en saadan Regel, hvorefter de jo ere i Lommen paa de paagældende Retsbetjente. Naar en Sagfører ved, at han ikke kan faa mere i Salær, end vedkommende Retsbetjent finder billigt, — selv om han har Kontrakt med den paagældende, skal det undergives Rettens fri Skøn — vil det fremkalde et Øjen-tjeneri, en Afhængighed og Underdanighed fra Sagføreren Side over for Retsbe-

tjenten, som jeg ikke tror er af det gode, og som jeg navnlig ikke tror, at Befolkningen er tjent med. Det er galt nok, naar man under de nuværende Tilstande kan opleve — det har jeg mange Gange gjort — at faa en Sag fra Provinsen, som de paagældende ikke have kunnet faa Sagførere der til at paatage sig, fordi Sagførerne der ikke vilde lægge sig ud med det stedlige Retskontor. Det er galt nok, men det vil blive meget værre; thi det er en ny Regel i Forhold til det bestaaende, naar Salærspørgsmaalet skal være undergivet Rettens Skøn.

Det er, hvad jeg har at sige til Forsvar for dette Forslag, og saa maa de Herrer gøre ved det, hvad de ville. — Forslag Nr. 44 sigter til at gøre det muligt for en falleret Sagfører at faa sit Bo udleveret og Ret til at genoptage sin Praksis, uden at han skal have Samtykke fra hver enkelt af sine Kreditorer. Der kan jo blandt disse findes en, som har en Ubetydelighed til gode men som muligvis er forsvunden, og hvis Samtykke altsaa ikke kan faas. Der kan maaske ogsaa være en Kreditor, der af Krakileri nægter sit Samtykke, uden at han derfor har Krav paa at blive stillet gunstigere end de andre Kreditorer. I saadanne Tilfælde er det urimeligt, at en Sagfører ikke skal have Mulighed for at faa sin Bestalling igen, og hele Udvalget er enigt om, at det skal lægges i Justitsministerens Haand at overveje og beslutte, om han ikke til Trods herfor skal kunne faa sin Bestalling tilbage.

Jeg er saa færdig med, hvad der vedrører Sagførerne. De to næste Ændringsforslag vedkomme ikke dette Afsnit, og jeg gaar saa til de følgende Ændringsforslag fra Nr. 47 og videre og kommer derved ind paa den egentlige borgerlige Retspleje, Forligs- og Domsbehandlingen. Der kunde maaske være al Anledning til at give en Oversigt over, hvad det egentlig er for Goder, der naas for Befolkningen her paa den borgerlige Retsplejes ligesom senere paa Strafferetsplejens Omraade, men jeg finder ikke i Øjeblikket Opfordring til at komme ind derpaa, allerede fordi Tilhørerkredsen ikke er større, og det ikke kan gøres saa overordentlig kort. Det første Ændringsforslag forbigaar jeg i Henhold til, hvad jeg har sagt. Ændringsforslag Nr. 48 er selvforstaaeligt; det vil ikke fremkalde nogen Tvivl. Ændringsforslag Nr. 49 er kun en Redaktionsændring. Ændringsforslag Nr. 51 er ogsaa temmelig selvfølgelig; det følger af, hvad